

лъжимъ съ блѣз камькъ, когато многото хора още почивахъ, само египтянинтъ бѣше сѣднѣтъ на върха на кулата която лежеше до къщата му. Высокото и грамадно зданіе на кулата и на прилежащия сѣчасть лѣсъ служахъ за да бранѣтъ Арбака отъ пытливытъ погледи на любопытнытъ. Той имаше отъ предъ си една тране. за и на нея свитѣкъ исписанъ съ іероглифы. Приблѣдняваше вече блестящата на небеснытъ звѣзды и ноцната сѣнка са разрѣждаше по оголенытъ върхове на горытъ, само надъ върха на Везувій са издигаши неподвиженъ облакъ, койго отъ нѣкой день ставаше все помраченъ. Борбата на ношѣта която устанваше на деия ставаше цо явственна на морската повърхшина, която са простираше като безкрайно езеро. На еднакъ набърченытъ му волни огледавахъ са стрѣмнытъ сѣчастьтъ и покриты съ лозя брегове и тукъ тамъ са бѣдѣяхъ приморскытъ стѣны на градове почтѣжли въ снѣ.

Този бѣше свещеннытъ часъ на смѣлата и древия наука на египтянытъ, която какъто увѣривахъ предсказваше чрезъ звѣздытъ сѣдбата на челоуцнытъ.

Арбакъ бѣ вече напѣлилъ съ знаковѣ пергамена си и чертише единъ знакъ, едно заключение, когато като си подирѣ главата на рѣката владе са на размыслианіе изысквано отъ слѣдствіята на расажданіята му.

«Накъ ми предвѣщаватъ звѣздытъ близо едно бѣдствіе, миро-реше си той тихо, бѣдствіе нечакано. Звѣздытъ искатъ да ма сплашѣтъ съ подирателно предвѣстіе каквото едно време Нирра, който, ако исторіята не лѣже, былъ осѣденъ отъ сѣдбата си да желае пламенно много работы и нищо да не сполучва. Безпокоенъ, той излѣзе на срѣща на сичкѣя свѣтъ и нищо не спечели; направи сраженія безплодни, спечели побѣды безъ тържества, добы слава лишена отъ сполуки; въ послѣднытъ си дни той са оплаше поради собственнытъ си предразсѣдѣцы и найподирѣ една бабичка го уби съ керемида като куче. Благодарѣ на звѣздытъ че ми представятъ за примѣръ воинственнаго оногози лудия и обѣщаватъ на философита ежыщѣ слѣдствія. Безкрайна наука! неизвѣстна сполука! камькътъ . . . . грозно предвѣщаніе! да, да, колкото повече размыслимъ . . . . предвѣщавя ми са бѣдствіе подобно на смъртъта на епирскія. царъ. Да погѣдамъ пакъ. Пазн са, думатъ ми свѣтоноснытъ мои пророцы когато минувашь подъ гнѣла стрѣха, когато си въ обсаденъ градъ или подъ канара . . . единъ камькъ падналъ отъ горѣ ти — и ще са испълни страшното ти предопредѣленіе . . . И физиска е опасността! но невъзможно е точно нито денѣтъ нито